

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและสรุปผลการดำเนินการวิจัยได้ดังนี้ คือ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีปกติ

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีคะแนนความก้าวหน้าวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 วิธีดำเนินการวิจัย

5.3.1 ประชากร ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 1,131 คน

5.3.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนชุมชนประทาย จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 59 คน โดยคัดเลือกห้องเรียนที่มีค่าความแปรปรวนและคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน แล้วจับฉลากห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า กลุ่มทดลองได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ข จำนวนนักเรียน 29 คน กลุ่มควบคุมได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก จำนวนนักเรียน 30 คน

5.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.3.3.1 แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เรื่อง ตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.73/85.72 ครอบคลุมตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

5.3.3.2 แผนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่อง ตัวสะกดมาตราแม่กน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแผนการสอนกลุ่มทดลอง จำนวน 10 แผน และแผนการสอนกลุ่มควบคุม จำนวน 10 แผน

5.3.3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่มีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 มีค่าอำนาจจํานน (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ไม่ต่ำกว่า .30 จำนวน 4 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบปรนัย จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบการเขียนคำ จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบการนำคำไปใช้ จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 4 แบบทดสอบการอ่านคำ จำนวน 10 ข้อ

5.3.4 รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลองในรูปแบบที่เรียกว่า Nonrandomized Control Group Pretest-Posttest Design

5.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สูตร t -test

5.4 สรุปผลการวิจัย

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง ตัวสะกดมาตราแม่กน สูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.5 ข้อเสนอแนะ

5.5.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.5.1.1 ก่อนให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะ ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมตามแผนการสอน พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการทำแบบฝึกเสริมทักษะแก่นักเรียน จากนั้นจึงให้นักเรียน

ทำแบบฝึกเสริมทักษะ เพราะหากครูนำแบบฝึกเสริมทักษะไปให้นักเรียนฝึกทำโดยไม่ได้นำมาดำเนินการตามแผนการสอน นักเรียนซึ่งอ่านคำไม่ได้ สะกดคำไม่ถูก จำแนกตัวสะกดไม่เป็น และไม่เข้าใจความหมายคำ ก็จะไม่สามารถทำแบบฝึกเสริมทักษะได้อย่างถูกต้อง การใช้แบบฝึกเสริมทักษะก็จะไม่เกิดประโยชน์ต่อครูและนักเรียน

5.5.1.2 การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะนั้น ครูต้องกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกเสริมทักษะ หากนักเรียนมีความกระตือรือร้น นักเรียนก็จะสามารถเกิดการเรียนรู้จากการทำแบบฝึกเสริมทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ และหลังจากทำแบบฝึกเสริมทักษะแล้ว ครูควรเฉลยผลให้นักเรียนทราบทันที การเฉลยให้นักเรียนทราบมีข้อดีคือ นักเรียนจะรู้ตัวเองว่าทำถูกมากน้อยเพียงใด มีจุดบกพร่องที่นักเรียนจะต้องแก้ไขอย่างไร การเฉลยให้นักเรียนทราบผลการทำแบบฝึกเสริมทักษะทันทียังเป็นการเสริมแรงแก่นักเรียนอีกด้วยวิธีหนึ่ง หากครูผู้สอนทิ้งระยะการตรวจหรือเฉลยผลการทำแบบฝึกไว้นาน อาจทำให้การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพน้อยลง เพราะนักเรียนไม่ทราบว่าแบบฝึกเสริมทักษะที่ทำไปนั้นถูกหรือผิด จึงไม่สามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้ ความสนใจและความกระตือรือร้นของนักเรียนก็จะลดลงตามไปด้วย

5.5.1.3 ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ การจัดลำดับเนื้อหาเป็นเรื่องสำคัญ ผู้สร้างควรจัดลำดับความยากง่ายของเนื้อหา โดยเริ่มจากเนื้อหาง่ายไปหาเนื้อหายาก เนื้อหาครั้งหนึ่งๆ ไม่ควรให้มากหรือน้อยเกินไป ควรจัดให้เหมาะสมกับเวลา ทั้งนี้การจัดเนื้อหาที่เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน นักเรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ไปตามลำดับเนื้อหาอย่างมีประสิทธิภาพ

5.5.1.4 การสร้างความสนใจในตัวแบบฝึกเสริมทักษะ ควรจัดให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย พยายามอย่าให้ซ้ำกัน ตัวอักษรสำหรับเด็กควรตัวโต มีความชัดเจน รูปภาพประกอบควรมีความสอดคล้องกับเนื้อหา ควรเป็นภาพลายเส้นและไม่ควรเป็นภาพที่ซับซ้อน เพราะภาพที่มีความซับซ้อน จะทำให้นักเรียนเข้าใจภาพได้ยาก นักเรียนก็จะไม่ให้ความสนใจต่อภาพนั้น

5.5.1.5 การฝึกอ่าน เขียน และการใช้คำตามความหมาย ควรให้นักเรียนได้ฝึกโดยใช้คำซ้ำๆ ซึ่งการฝึกซ้ำๆ มีประโยชน์คือ ทำให้นักเรียนจำคำนั้นได้อย่างแม่นยำ แต่การฝึกซ้ำๆ นี้ แบบฝึกทักษะจะต้องมีกิจกรรมที่แตกต่างกัน เพราะหากกิจกรรมซ้ำกัน จะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการทำแบบฝึกเสริมทักษะ

5.5.1.6 คำสั่งในแบบฝึกเสริมทักษะควรมีความกระชับ ชัดเจน และอ่านแล้ว

เข้าใจได้ง่าย หากมีตัวอย่างประกอบด้วยจะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการมีคำสั่งและตัวอย่างที่ดีจะช่วยประหยัดเวลาในการอธิบายของครู และนักเรียนสามารถทำแบบฝึกเสริมทักษะได้อย่างถูกต้อง

5.5.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

5.5.2.1 ควรมีการทดลองสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับมาตราสะกดของไทย ซึ่งประกอบด้วยมาตราสะกด แม่ ก.กา แม่กก แม่กด แม่กบ แม่กน แม่กง แม่เกว และแม่เกย อาจจะทำในมาตราเดียวหรือหลายมาตราก็ได้ และควรสร้างสำหรับนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ซึ่งระดับชั้นเหล่านี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกการอ่าน การเขียน การรู้ความหมายคำ การใช้คำได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้านักเรียน มีทักษะทางภาษาที่ดีก็จะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาอื่นได้

5.5.2.2 ควรมีการทดลองสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน ในปัจจุบันจะมีกลุ่มนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นจำนวนไม่น้อยกระจายอยู่ตามโรงเรียนต่างๆ บางคนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วยังอ่านหนังสือได้เป็นบางคำหรือบางคนอ่านไม่ได้เลย ทั้งๆ ที่นักเรียนกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่มาซึ่งเด็กปัญญาอ่อน นักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่น่าสงสารมาก เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ย่อมที่จะเป็นคนที่ต้องรอโอกาสทางสังคม การสร้างแบบฝึกอ่าน หรือแบบฝึกเสริมทักษะ ซึ่งนำไปใช้กับนักเรียนในกลุ่มที่เรียนอ่อน นับเป็นเรื่องที่น่าสนใจ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังจะได้รับผลจากการช่วยคนที่อ่านหนังสือไม่ออกให้อ่านออกเขียนได้ เป็นการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ให้กับนักเรียนที่เรียนอ่อน การทดสอบควรทำเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มย่อยไม่ควรเกิน 5 คน เพราะผู้วิจัยจะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ ระดับชั้นที่ควรสอนคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ซึ่งอาจจะรวบรวมนักเรียนทั้ง 5 ระดับชั้นมาเรียนเป็นกลุ่มเดียวกันก็ได้ เพราะความรู้พื้นฐานของนักเรียนกลุ่มนี้ในวิชาภาษาไทยน่าจะใกล้เคียงกันคือ อ่านหนังสือไม่ออกเหมือนกัน